

[Kofod-Svendsen]

fund, som vi har opbygget, og som jeg er overbevist om at vi ønsker at videreføre.

Det skal være min slutbemærkning i dag.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg skal da gerne bekræfte, at Socialdemokratiet er enig i, at vores folkepensionister skal have deres pension, at den forsvarsaftale, vi har, står vi ved, at kommunerne skal have de rester af bloktilskud, der er tilbage, og sådan kunne jeg fortsætte. Det fører jo ingen steder hen, hr. Kofod-Svendsen.

Den måde at stille modsætningerne op på og sige, vi er 99 pct. enige, og så er vi bare uenige om 1 pct., fører ingen steder hen. Det afgørende er: Hvori består forskellene i den ene procent? Det er det, jeg har bestræbt mig på hele dagen at forklare. Vi anser den nuværende aftale for på væsentlige punkter at gå en helt anden vej end den, vi synes er rigtig, og på væsentlige punkter også at gå en anden vej, end regeringen hidtil selv har ment var rigtig.

Så jeg vil opfordre til at standse disse regnestykker og i stedet interesse sig for, hvori forskellene består på den ene procent, hvor vi skiller.

Finanslovsforslaget er ikke længere en opgørelse over, hvad vi til næste år kan regne med at få af indtægter og udgifter, som lovgivningen er. Finansloven for 1990 er på en række punkter en markant politisk tilkendegivelse fra et flertal i Folketinget vendt imod den opfattelse, vi andre har.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Fru Mimi Jakobsen og CD er næsten mere dydige, end de selv vil tage æren for. Jeg mente sådan set kun, at CD var uden for dydens smalle vej for så vidt angår de 0,1 pct. og ikke de 0,5 pct., men pyt med det.

Lad os heller ikke tage en diskussion om de 0,5 pct. plus 0,5 pct. til Socialdemokratiet i dag, fordi det er faktisk det, vi skal diskutere i morgen. Hvis det nu var rigtigt, som fru Mimi Jakobsen sagde, at det kun var 0,5 pct. og så 0,5 pct. mere, forelå der selvfølgelig slet ikke nogen som helst grund til, at Socialdemokratiet ikke kunne stemme for finansloven. Men den debat synes jeg vi skal tage i morgen, hvor jeg så har lidt flere kommentarer til dette tema.

Til hr. Kaj Poulsen vil jeg gerne sige, at jeg kan bekræfte, at arbejdsformidlingens ressourcer blev forøget med 35 mio. kr. og 170 årsværk i både 1989 og 1990. Ifølge det for mig oplyste er det også situationen, sådan som det er forelagt i finanslov 1990. Men jeg mener i øvrigt, at det var en del af aftalen, at arbejdsministeren primo det nye år skal give en samlet redegørelse til forligsparterne og Folketinget om, hvordan det store forlig er blevet fulgt op. Jeg står selvfølgelig til rådighed for at deltage både i min egenskab af finansminister og forhenværende arbejdsminister til at sikre, at den aftale, som Socialdemokratiet og KVR-regeringen efter min mening har stor glæde og ære af, også bliver fulgt til punkt og prikke.

Til hr. Henning Rasmussen vil jeg sige igen om arbejdsløsheden, at jeg er fuldkommen enig i, at man ikke kan tage en enkelt institution ud og sige, at dens prognose altid er identisk med sandheden. Det kan jeg helt bekræfte. Men man må godt vurdere, hvem der plejer at være tæt på. Her plejer det faktisk at være sådan, at Finansministeriet, der i samarbejde med Arbejdsministeriet og Det Økonomiske Sekretariat laver skønnene, ganske ofte er meget tæt på. De adskiller sig f.eks. meget ofte fra vismændene, der systematisk op igennem 1980'erne har overvurderet arbejdsløsheden, heldigvis, fordi problemet er stort nok også med et gennemsnit på 272.000.

Så havde hr. Henning Rasmussen en række skeptiske bemærkninger til en række af vore talmæssige forudsætninger. Det er i hvert fald klart, at hr. Henning Rasmussen og jeg adskiller os nok på den måde, at hr. Henning Rasmussen nok er lidt mere pessimistisk, og at jeg nok er lidt mere optimistisk. Lad det nu komme an på en prøve, hvem der er mest realistisk for så vidt angår udviklingen i 1990. Jeg vil sige det på den måde, at jeg frygter, at hr. Henning Rasmussen har ret, men at jeg håber og tror, at jeg mere er på det rette spor. Men det er jo rigtigt, hvad hr. Henning Rasmussen sagde, at det er kun tiden, der kan vise det. Jeg glæder mig til at krydse klinger om, hvem af os der var tættest på at have det rigtige skøn, når vi kommer ind i 1990. Jeg håber af hensyn til det danske samfund, at det er mig, der har ret. Det håber jeg også hr. Henning Rasmussen er enig med mig i.

Så vil jeg godt sige til hr. Jes Lunde, at det undrede mig lidt, at hr. Jes Lunde var en lille